

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 17, 2023

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1148](#) 01-09-2023

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:7413](#) 05-09-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:2734](#) 24-08-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:7014](#) 22-08-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:6219](#) 20-07-2023

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2023:6054](#) 30-08-2023

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2023:3416](#) 22-08-2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:5049](#) 15-08-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:7043](#) 24-07-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:8837](#) 13-07-2023

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:3031](#) 29-06-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:1418](#) 20-02-2023

RECHTSPRAAK

Wijziging geslacht in geboorteakte naar 'X', wijziging voornamen, geen deskundigenverklaring.

Feiten en omstandigheden

Het geslacht van belanghebbende is op diens geboorteakte vermeld als M (mannelijk).

Beoordeling en motivering

Over de mogelijkheid om het in de geboorteakte geregistreerde geslacht te veranderen in een 'X' overweegt de rechtbank dat sprake is van een trend naar maatschappelijke en juridische erkenning van een genderneutrale identiteit, ondanks het feit dat de wet hierin niet voorziet. In eerste instantie wezen rechtbanken dergelijke verzoeken toe door in de geboorteakte op te nemen 'het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld' (bijvoorbeeld ECLI:NL:RBMNE:2020:522). Nadien hebben rechtbanken dergelijke verzoeken ook toegewezen door in de geboorteakte een 'X' op te nemen.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het recht op genderidentiteit een fundamenteel element van artikel 8 EVRM. De rechtbank stelt vast dat het gebrek aan wettelijke mogelijkheden voor een non-binaire geslachtsaanduiding, terwijl de wet die mogelijkheid wel biedt aan mannen en vrouwen die de overtuiging hebben 'tot het andere geslacht te behoren' in de artikelen 1:28 tot en met 1:28c BW, in strijd is met artikel 8 EVRM.

Omdat wetgeving over de introductie van de mogelijkheid van een non-binaire geslachtsregistratie in voorbereiding is, zag de Hoge Raad in 2022 af van de beantwoording van prejudiciële vragen (ECLI:NL:HR:2022:336). Het is nog onduidelijk hoelang het zal duren voordat er een wet op dit gebied in werking treedt. Zolang er geen wetgeving is, is het aan de rechter om in elke concrete zaak aan de hand van de aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval te beslissen.

De rechtbank vindt dat belanghebbende diens belang bij de gevraagde verbetering van de geslachtsregistratie voldoende heeft onderbouwd. Daarom is de rechtbank van oordeel dat het verzoek op dezelfde manier moet worden benaderd als is omschreven in de artikelen 1:28 tot

en met 1:28c BW voor mensen die de overtuiging hebben tot ‘het andere geslacht te behoren’. Voor toewijzing van het verzoek is op grond van artikel 1:28a BW een deskundigenverklaring vereist. Verzoeker heeft zo’n verklaring niet overgelegd, maar de rechtbank gaat daaraan voorbij. Op basis van de overgelegde stukken en de verklaring van belanghebbende tijdens de zitting, heeft de rechtbank kunnen vaststellen dat sprake is van een doorleefde overtuiging noch tot het mannelijke noch tot het vrouwelijke geslacht te behoren. Deze overtuiging bestaat al geruime tijd en wordt uitgedragen in contacten met derden. Ook heeft de rechtbank vastgesteld dat belanghebbende goed heeft nagedacht over de impact van een neutrale geslachtsregistratie.

De rechtbank wijst het verzoek om wijziging van de voornamen eveneens toe, vanwege het zwaarwegend belang van belanghebbende daarbij.

Conclusie

De rechtbank geeft opdracht om de voornamen te wijzigen en de geboorteakte te verbeteren, in die zin dat bij geslacht wordt vermeld ‘X’.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:3031

Zaaknummer: C/16/554993 / FO RK 23-429

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering in kort geding dat de moeder de kinderen aan de man moet afgeven in verband met begrafenis oma op straffe van een dwangsom.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder oefenen gezamenlijk gezag uit over twee kinderen van vier en vijf jaar oud. De kinderen zijn om het weekend bij de vader. De vader woont samen met een nieuwe partner en een kind. De moeder van de man is onverwacht overleden. De vader wil dat de twee kinderen samen met het andere kind de begrafenis kunnen bijwonen en vordert voor de betreffende dag afgifte van de kinderen op straffe van een dwangsom.

Beoordeling en motivering

De voorzieningenrechtbank overweegt dat is gebleken dat de kinderen een goede band hadden met hun oma. Zij waren in de zomervakantie nog drie weken bij haar. Voorts is aannemelijk dat de uitvaart kindvriendelijk wordt ingevuld. De rechter acht het in het belang van beide kinderen dat zij bij het afscheid van hun oma aanwezig kunnen zijn en aldus, samen met andere leden van de familie, afscheid van haar kunnen nemen. Er zijn geen contra-indicaties. De vordering wordt daarom toegewezen.

Conclusie

De rechtbank beveelt afgifte van de kinderen om de begrafenis bij te wonen, op straffe van een dwangsom.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2023:6054

Zaaknummer: C/02/413229 / KG ZA 23-415

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van de familie van de overleden moeder van een onder toezicht gestelde minderjarige tot inzage in of afgifte van het dossier van de GI afgewezen. Het belang van de minderjarige verzet zich daartegen, nu van verstrekking van of inzage in het dossier verergering van de strijd tussen zijn families te verwachten is.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige, geboren in 2009, staat sinds oktober 2021 onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI). Zijn moeder is in december 2021 overleden en zijn vader oefent alleen het gezag over hem uit. De minderjarige woont bij zijn vader en heeft een omgangsregeling met verzoekers (twee tantes en twee ooms moederszijde), zoals vastgelegd door de kinderrechter. Verzoekers verzoeken de GI te bevelen hen inzage in of afschrift te geven van het dossier van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Er bestaat tussen verzoekers en de vader en stiefmoeder van de minderjarige een al jarenlang voortdurend verschil van inzicht over wat er in het belang van de minderjarige is. Het mag duidelijk zijn dat de verstoorde verhoudingen in ieder geval niet in zijn belang zijn. De minderjarige voelt zich, zoals ieder kind, loyaal aan zowel zijn familie van moeders kant als zijn familie van vaders kant. Het is voor een kind ontzettend lastig als de familie van zijn moeder en zijn vader en stiefmoeder, in een strijd met elkaar verwickeld zijn. Het risico op een loyaliteitsconflict is in gevallen als deze heel groot en dat kan voor de minderjarige – niet alleen nu maar ook in de rest van zijn leven – heel ernstige en schadelijke gevolgen hebben. Het kan niet anders zijn dan dat hij van beide kanten geen of onvoldoende emotionele toestemming voelt tot het hebben van vrij en onbelast contact met ‘de andere kant’ van zijn familie.

De rechtbank moet een beslissing nemen die het meest in het belang van de minderjarige is. Het verzoek moet daarnaast worden beoordeeld aan de hand van artikel 7.3.10 Jeugdwet, dat bepaalt dat aan een betrokkene inzage en afschrift van de gegevens uit het dossier van de

jeugdhulpverlener wordt verstrekt. Artikel 7.3.1 lid 2 Jeugdwet bepaalt – voor zover van belang – dat een ‘betrokkene’ is een persoon aan wie rechtstreeks jeugdhulp wordt verleend.

Verzoekers zijn dus geen betrokkene in de zin van de Jeugdwet. Verzoekers hebben aangegeven dat het verzoek als gedaan door de minderjarige moet worden beschouwd. Daar kan de rechtbank niet in mee gaan. Het is niet de minderjarige die het verzoek heeft gedaan en het is ook niet aan verzoekers om hem in een gerechtelijke procedure te vertegenwoordigen.

Verzoekers hebben aangegeven dat hun belang om afschrift van of inzage in het dossier er met name in is gelegen dat zij vrezen dat er zaken over hen in het dossier staan die niet kloppen, alsmede dat de GI op basis van het dossier denkt dat zij de minderjarige bij zijn vader weg willen halen. Verder hebben verzoekers naar voren gebracht dat zij inzage in of afschrift van het dossier willen, omdat zij de GI en de vader wantrouwen en omdat zij onvoldoende weten hoe het met de minderjarige gaat. Het is duidelijk naar voren gekomen dat het niet de bedoeling van verzoekers is om de minderjarige bij zijn vader weg te halen en dat de GI ook niet denkt dat dat hun bedoeling is. De GI heeft nog aangegeven dat het haar er niet om te doen is verzoekers op een zijspoor te zetten in het leven van de minderjarige.

Artikel 7.3.11 Jeugdwet bepaalt dat met toestemming van de betrokkene inzage in of afschrift van het dossier aan anderen kan worden verstrekt, voor zover de persoonlijke levenssfeer van een ander niet wordt geschaad. Ook blijft verstrekking volgens lid 3 van genoemd artikel achterwege indien de jeugdhulpverlener door inzage of afschrift niet geacht kan worden de zorg van een goed hulpverlener in acht te nemen. De GI heeft inzage in en afgifte van het dossier aan verzoekers geweigerd.

Het belang van het kind is altijd een belang van de eerste orde om in de afweging te betrekken, dat moet worden afgewogen tegen het belang van verzoekers. De rechtbank is van oordeel dat van het verstrekken van inzage in of afschrift van het dossier een verslechtering van de verhoudingen tussen de families en tussen verzoekers en de GI te verwachten valt. Dat is niet in het belang van de minderjarige. Het is immers goed voorstelbaar dat er gedoe zal ontstaan over de informatie in het dossier. Het gestelde belang van verzoekers bij inzage in of afgifte van het dossier, legt het af tegen het belang van de minderjarige dat zijn dossier niet aan verzoekers wordt verstrekt of ter inzage gegeven, om de strijd tussen zijn families niet te verergeren.

Dit laat onverlet dat verzoekers een ruime omgangsregeling hebben met de minderjarige en dat het daardoor in zijn belang noodzakelijk is dat zij beschikken over informatie over zijn leven. Verzoekers fungeren als medeopvoeders van de minderjarige en hebben daarom als zijn verzorgers recht op informatie over hoe het met hem gaat. Het is aan de vader als

gezagdragende ouder om die informatie aan verzoekers te verstrekken. Voor zover hij dat niet of onvoldoende doet, kan de GI door hem op die verplichting te wijzen, hem indien nodig een schriftelijke aanwijzing daartoe geven en desnoods zelf de informatie aan verzoekers verstrekken als het belang van de minderjarige dat vereist.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzochte af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:5049

Zaaknummer: C/13/737167 / FA RK 23/4868

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezag. Artikel 1:253t en 1:253c lid 1 BW. De stiefvader krijgt op grond van artikel 1:253t BW wel gezag en de biologische/juridische vader niet, omdat er geen band is met het kind en het kind dit ook niet wil.

Feiten en omstandigheden

De moeder en verzoeker zijn de ouders van de minderjarige, geboren in 2010. Bij de bestreden beschikking is bepaald dat de moeder en verweerder, haar huidige partner, gezamenlijk het gezag uitoefenen over de minderjarige. Het verzoek van verzoeker tot gezamenlijk gezag is afgewezen. Verzoeker is in hoger beroep gekomen.

Beoordeling en motivering

Wettelijk kader

Het relevante wettelijk kader is dat van artikel 1:253c lid 1 BW. Uit het tweede lid volgt dat indien de andere ouder met gezamenlijk gezag niet instemt, het verzoek slechts wordt afgewezen indien

er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen; of afwijzing anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Daarnaast is artikel 1:253t BW van belang voor het gezamenlijk gezag van de moeder met de nieuwe partner.

Gezamenlijk gezag van verzoeker en de moeder

In 2015 heeft de rechtbank het verzoek van verzoeker, om gezamenlijk met de moeder belast te worden met het gezag over de minderjarige, afgewezen. Het hof moet dus eerst beoordelen of de omstandigheden nadien zijn gewijzigd. Het hof is van oordeel dat dit zo is, omdat verzoeker inmiddels nog meer op afstand van de minderjarige staat.

De hierna volgende overwegingen zijn ook geschreven voor de minderjarige.

Het hof vindt dat het verzoek van verzoeker, om gezamenlijk met de moeder beslissingen te nemen over de minderjarige, moet worden afgewezen. Dit is in het belang van de minderjarige noodzakelijk. De minderjarige wil sinds januari van dit jaar geen contact meer met verzoeker en in de jaren hiervoor was het contact minimaal. Zij heeft aan het hof verteld dat verzoeker een vreemde voor haar is. Ook door verzoeker wordt verteld dat hij jarenlang bewust op de achtergrond is gebleven omdat de relatie tussen hem en de moeder niet goed was. Dit maakt dat verzoeker niet op de hoogte is van wat de minderjarige bezighoudt, zodat het hof vindt dat verzoeker ook geen beslissingen over en voor haar kan nemen. Daarbij maakt het niet uit aan wie of waaraan het ligt dat verzoeker al zo'n tijd niet met de moeder kon overleggen over wat voor de minderjarige belangrijk is en hoe zij zich ontwikkelt. Het is in strijd met haar belang dat de moeder en verzoeker samen met het gezag over haar worden belast.

Gezamenlijk gezag van verweerder en de moeder

Het hof vindt het goed dat de rechtbank het verzoek van de moeder en verweerder om gezamenlijk beslissingen over de minderjarige te nemen heeft toegewezen. Aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan en het hof is niet bang dat verzoeker of de minderjarige door toewijzing van het verzoek nadeel ondervinden. De minderjarige ziet verweerder als haar vader. Verweerder kan goed beoordelen wat het beste is voor de minderjarige omdat hij haar al lange tijd samen met de moeder opvoedt en haar goed kent. Verzoeker zal door de toewijzing van het verzoek niet verder op afstand komen te staan. Verweerder heeft gezegd dat hij en de moeder verzoeker eens in de drie maanden gaan informeren over de minderjarige met daarbij een recente foto. Het hof is van oordeel dat het in het belang van de minderjarige is dat zij een bepaalde basisveiligheid ervaart. Het is voor het hof duidelijk dat zij deze basisveiligheid bij verweerder voelt. Het is voor haar belangrijk dat de rol van verweerder als haar opvoeder en verzorger nu ook een juridische basis krijgt, ook voor het geval haar moeder iets zou overkomen. Mogelijk voelt de minderjarige op enig moment weer de ruimte om contact te zoeken met verzoeker, nu het duidelijk is dat niet hij maar verweerder samen met haar moeder het gezag over haar heeft.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank, voor zover de rechtbank het verzoek van verzoeker om samen met de moeder te worden belast met het gezag over de minderjarige heeft afgewezen en het verzoek van de moeder en verweerder om hen samen met het gezag over de minderjarige te belasten heeft toegewezen en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:7014

Zaaknummer: 200.325.504

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfrechtzaak. Erfgenaam betreft bewindvoerder in rechte op grond van onrechtmatige daad en wanprestatie, onder andere wegens hoge uitvaartkosten. De kantonrechter wijst de vorderingen van de erfgenaam af.

Feiten en omstandigheden

De vrouw is in 2021 overleden. Haar buurman was haar mantelzorger en twee personen in dienst van de Stichting waren haar mentor en bewindvoerder. De Stichting heeft de uitvaart van de vrouw niet zelf geregeld maar overgelaten aan de buurman. De kosten van de totale uitvaart bedroegen € 18.168,51. Nadat de uitvaart had plaatsgevonden werd bekend wie de enige erfgenaam was. De erfgenaam heeft sinds zes jaar geen contact meer gehad met de vrouw maar wist wel dat de vrouw haar tot enig erfgenaam had benoemd.

Vorderingen

De erfgenaam (eiseres) en de executeur testamentair (eiser) betrekken de Stichting in rechte op grond van een onrechtmatige daad door het indienen van de factuur van de uitvaart waardoor de nalatenschap verminderd is met € 15.184,51. Daarnaast zou de Stichting in strijd gehandeld hebben met hetgeen van haar in het maatschappelijk verkeer kon worden verwacht, aangezien de Stichting het centraal testamentenregister (CTR) had moeten raadplegen om de executeur(s) en erfgenamen van de vrouw te achterhalen. Ook zou de Stichting wanprestatie hebben gepleegd jegens de erfgenaam door taken niet of veel te laat te verrichten.

De Stichting concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring, althans afwijzing van de vorderingen van eisers met veroordeling van eisers in de kosten van de procedure.

Beoordeling en motivering

De kantonrechter overweegt ten eerste dat de vorderingen van de executeur niet-ontvankelijk worden verklaard aangezien hij geen erfgenaam is en daardoor niet in zijn vermogen kan worden aangetast.

De kantonrechter twijfelt er niet aan dat de uitvaart conform de wensen van de vrouw heeft plaatsgevonden. Op het moment van overlijden eindigen de taken van de bewindvoerder en de mentor. De Stichting is een professional, waardoor verwacht mag worden dat deze in geval van overlijden navraag doet over de vraag wie een toekomstige uitvaart dient te regelen. De vrouw heeft namelijk herhaaldelijk jegens de Stichting haar wens geuit dat de buurman haar uitvaart zou regelen. Ze heeft haar wensen omtrent haar uitvaart in de weken voor haar overlijden ook besproken met de buurman. De stelling van de erfgenaam dat de vrouw een sobere uitvaart wenste, volgt de kantonrechter niet om dat de erfgenaam al zes jaren geen contact heeft gehad met haar.

Gelet op het bepaalde in artikel 4:7 lid 1 aanhef en onder b BW dienen de kosten van lijkbezorging, voor zover deze in overeenstemming zijn met de omstandigheden van de overledene, bij voorrang uit de nalatenschap te worden voldaan. Gelet op het saldo van de nalatenschap (€ 81.000), acht de kantonrechter deze kosten in overstemming met de omstandigheden van de vrouw. Een uitvaart als waarvan de erfgenaam is uitgegaan (onder andere zonder bloemen, kaarten en overlijdensadvertentie) is niet in overeenstemming met het dit saldo.

De kantonrechter wijst vervolgens de gevorderde verklaring voor recht af dat de Stichting onrechtmatig heeft gehandeld jegens de erfgenaam. De Stichting had geen aanleiding om te veronderstellen dat iemand bij testament was aangewezen om de uitvaart te regelen aangezien de vrouw geen wettelijke erfgenamen had, al jaren geen contact had met de erfgenaam en niet aan de mentor en buurman verteld dat zij destijds een testament had opgemaakt.

Volgens de kantonrechter heeft de Stichting ook niet gehandeld in strijd met hetgeen van haar in het maatschappelijk verkeer kon worden verwacht. Na een overlijden dient met spoed gehandeld te worden. Inlichtingen van het CTR kunnen online worden verstrekt maar daarvoor dient het overlijden geregistreerd te zijn. De kantonrechter overweegt dat hier enige tijd mee gemoeid is aangezien de overlijdensakte eerst moest worden opgesteld.

Tot slot wijst de kantonrechter de gevorderde verklaring voor recht af dat de Stichting wanprestatie heeft gepleegd jegens de erfgenaam. De buurman – die de vrouw als mantelzorger belangeloos heeft bijgestaan – heeft tijd en energie gestoken in het zoeken van een herbestemming voor haar inventaris. Hij gaf haar de kans om op een zo waardige mogelijke manier afscheid te nemen van haar woning door met haar hierover te overleggen. Daarbij neemt de rechter in ogenschouw dat het ontruimen van de woning door een professioneel bedrijf hoge kosten met zich mee had gebracht.

Conclusie

De vorderingen van de erfgenaam worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 22-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2023:3416

Zaaknummer: 10361436 \ CV EXPL 23-733

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding waarin verzoek tot vervangende toestemming van de rechter voor vakantie naar Turkije van een zesjarig kind wordt afgewezen, omdat het contact tussen vader en kind niet is opgebouwd. Dit contact is niet opgebouwd, omdat de moeder een voorlopige zorgregeling tussen vader en kind niet nakomt, ook niet na veroordeling met dwangsom.

Feiten en omstandigheden

Man en vrouw zitten in een echtscheidingsprocedure. Een in april vastgestelde voorlopige zorgregeling tussen de man/vader en zijn kind wordt door de vrouw/moeder niet nagekomen, ook niet na een veroordeling met dwangsom in juni. Door de weigerachtige houding van de moeder is het contact tussen het kind en zijn vader sinds het uiteengaan van partijen altijd van een korte duur en in aanwezigheid van zijn moeder. De vader vordert medio juni onder meer dat de voorzieningenrechter vervangende toestemming verleent ten behoeve van de helft van de zomervakantie van het kind met de vader naar Turkije.

Beoordeling en motivering

De voorzieningenrechter keurt de weigering van de moeder om de zorgregeling tussen vader en kind na te komen af, maar vindt het in deze situatie niet in het belang van het kind om alleen met zijn vader naar het buitenland op vakantie te gaan. Het kind is bijna zes jaar oud en dus nog in grote mate afhankelijk van de volwassene die hem verzorgt. Het contact tussen het kind en de vader is niet opgebouwd zoals is bepaald in de zorgregeling. Dat is wel nodig voor een gezamenlijk vakantie, en dus een langer durende verzorging uitsluitend door de vader.

Dat het kind ten tijde van de samenleving van partijen wel alleen met zijn vader op vakantie is geweest maakt dit niet anders. Inmiddels is er geruime tijd verstreken, is de verstandhouding tussen de ouders verstoord en is het kind niet meer gewend om alleen met zijn vader te zijn.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst de vordering tot vervangende toestemming van de vader voor

vakantie naar Turkije met de minderjarige af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:8837

Zaaknummer: C/15/340222 / KG ZA 23-269

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Man gebruikt ontslagvergoeding om een auto te kopen. De man had de vergoeding moeten gebruiken om zijn inkomen aan te vullen teneinde de kinderalimentatie te kunnen blijven betalen. Wel matiging van de onderhoudsverplichting.

Feiten en omstandigheden

Man stelt hoger beroep in tegen een beschikking tot vaststelling van kinderalimentatie. Zijn grieven hebben betrekking op zijn draagkracht. Naderhand is ten behoeve van de man bewind ingesteld. De man heeft van het grootste deel van een ontslagvergoeding een auto gekocht, terwijl hij in de echtscheidingsprocedure al een auto en scooter toebedeeld heeft gekregen. De man heeft inmiddels een uitkering en heeft schulden.

Beoordeling en motivering

Het hof vindt het onacceptabel dat de man zijn ontslagvergoeding niet heeft gebruikt om geruime tijd zijn inkomen aan te vullen, waarvoor de vergoeding bedoeld is, en om daarvan de kinderalimentatie te betalen. Niet is gebleken dat de aanschaf van de auto noodzakelijk was om een baan te vinden. Bovendien heeft de man zowel een auto als een scooter. Ook gaan (extra) autolasten niet voor de onderhoudsverplichting.

Wel vindt het hof dat matiging van de te betalen kinderalimentatie op zijn plaats is, omdat de man inmiddels een uitkering, en daarmee een lager inkomen, ontvangt, de man moeite heeft om zijn financiën te overzien en geconfronteerd wordt met verschillende schulden en er vanwege zijn kwetsbare financiële situatie bewind is ingesteld. Het hof stelt in redelijkheid een bedrag € 150 per maand vast, daarbij in aanmerking nemend de onacceptabele uitgave van de ontslagvergoeding en rekening houdend met lagere autokosten van € 125 per maand na verkoop van de auto.

De ingangsdatum van de gewijzigde onderhoudsverplichting is de datum van indiening van het verzoekschrift in hoger beroep, omdat de man toen pas enige inzage heeft gegeven in (de verslechtering van) zijn financiële situatie.

Tot slot overweegt het hof dat de bewindvoerder het beroep op de aanvaardbaarheidstoets onvoldoende heeft onderbouwd.

Conclusie

Het hof bepaalt dat de man aan de vrouw met ingang van 18 november 2022 als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige € 150 per maand zal betalen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:7413

Zaaknummer: 200.318.904

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Provisionele voorziening ex artikel 223 Rv van de vader tot vervangende toestemming inschrijving van de minderjarige op een basisschool met regulier onderwijs afgewezen. Geen gewijzigde omstandigheden ten opzichte van de beschikking waarin de moeder vervangende toestemming is verleend om de minderjarige op een basisschool met bijzonder onderwijs in te schrijven.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een relatie met elkaar gehad en hebben drie kinderen, over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. De zaak draait om de middelste van de kinderen (hierna: de minderjarige), die bij de vader woont en onder toezicht staat van de gecertificeerde instelling (GI). De rechtbank heeft de moeder eind 2022 vervangende toestemming verleend om de minderjarige in te schrijven op een school met bijzonder onderwijs.

Verzoeken

De vader verzoekt bij wege van provisionele voorziening om hem voor de duur van de bodemprocedure vervangende toestemming te verlenen om de minderjarige op een school met regulier onderwijs in te schrijven.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt ten eerste dat is voldaan aan de vereisten van een provisionele voorziening (zie art. 223 lid 1 Rv). Ook bestaat volgens de rechtbank spoedeisend belang bij de provisionele voorziening van de vader, omdat de minderjarige sinds de zomer van 2022 niet meer naar school gaat.

De vraag die vervolgens in deze zaak aan de orde is, is of er sprake is van gewijzigde omstandigheden ten opzichte van de uitspraak van de rechtbank van eind 2022 waarin de moeder vervangende toestemming is verleend om de minderjarige op een school met bijzonder onderwijs in te schrijven. Bovendien moet worden beoordeeld of die gewijzigde omstandigheden de conclusie rechtvaardigen dat aan de vader vervangende toestemming

moet worden verleend om de minderjarige op een school met regulier onderwijs in te schrijven. Naar het oordeel van de rechtbank is dat niet het geval. Volgens de rechtbank zijn er geen concrete aanwijzingen op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat het advies van het IKC om de minderjarige naar speciaal onderwijs te laten gaan achterhaald is. De rechtbank is van oordeel dat de vader zijn stelling daartoe onvoldoende heeft onderbouwd. Uit de stukken en de verhandeling ter zitting, blijkt ook dat inschrijving of proefdraaien van de minderjarige op reguliere scholen, die zijn benaderd door de vader, niet mogelijk is.

De rechtbank overweegt verder dat ter zitting is gebleken dat het geen van de betrokkenen lukt om grip te krijgen op de ontstane impasse, waardoor de minderjarige al sinds de zomer van 2022 niet naar school gaat. Er is nog steeds sprake van een langdurige complexe echtscheiding met veel emoties, spanningen, verwijten en ruzies, waardoor de belangen van de minderjarige onder druk staan. De rechtbank acht het van belang dat de GI op korte termijn het voorgenomen diagnostisch onderzoek van de minderjarige realiseert en de vader daaraan meewerkt, zodat kan worden vastgesteld wat de minderjarige nodig heeft om zich positief te kunnen ontwikkelen, ook op het gebied van onderwijs. De rechtbank is ervan overtuigd dat, zodra hierover meer duidelijkheid is, de minderjarige naar de juiste vorm van onderwijs wordt geleid en de situatie tot rust wordt gebracht, wat voor zowel de minderjarige als beide ouders hard nodig is. Daarnaast is het zaak dat de beide ouders meewerken aan voorstellen van de GI om te komen tot solo parallel ouderschap zodat de minderjarige onbelast contact kan hebben met zijn beide ouders.

Conclusie

Het verzoek van de vader tot het treffen van een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-02-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:1418

Zaaknummer: C/15/334757 / FA RK 22-5860

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Cassatie in het belang der wet over de vraag of een perspectiefbesluit van de GI kan worden voorgelegd aan de rechter via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben samen een minderjarig kind, over wie de moeder het gezag heeft. De minderjarige staat onder toezicht en is uit huis geplaatst. De gecertificeerde instelling (GI) heeft de kinderrechter op grond van artikel 1:262b BW verzocht om een beslissing te nemen over het verschil van mening tussen de ouders en de GI over het opgroeipectief van de minderjarige. De GI is van mening dat het opgroeipectief bij de pleegouders ligt terwijl de ouders van mening zijn dat dit bij de moeder ligt. De kinderrechter heeft de visie van de GI onderschreven. Het hof heeft deze beslissing vernietigd en de GI niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot beoordeling van het perspectiefbesluit op grond van artikel 1:262b BW.

Cassatiemiddelen

Het middel houdt in dat het hof heeft miskend dat een geschil over een perspectiefbesluit, zonder dat direct om een gezagsbeëindiging wordt verzocht, een geschil betreft over de uitvoering van de ondertoezichtstelling dat via de geschillenregeling van artikel 1:262b BW aan de kinderrechter kan worden voorgelegd.

Beoordeling en motivering

De Hoge Raad overweegt ten eerste dat een minderjarige onder toezicht kan worden gesteld, waardoor het ouderlijke gezag wordt beperkt, indien hij zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd en de verwachting gerechtvaardigd is dat de ouders of de ouder die het gezag uitoefenen binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn, weer in staat zijn om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en de opvoeding te dragen (art. 1:255 BW). De ondertoezichtstelling kan gepaard gaan met een uithuisplaatsing, die enkel wordt verleend als die noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding of tot onderzoek van de geestelijke of lichamelijke gesteldheid van de minderjarige (art. 1:265b lid 1 BW). Als er geen zicht is op terugkeer van de minderjarige naar de ouder(s) omdat de ouder(s)

niet binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbare termijn in staat zijn de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen, kan het gezag van de ouder(s) worden beëindigd (art. 1:266 lid 1 BW).

Gedurende de uithuisplaatsing kan de GI tot het standpunt komen dat terugplaatsing bij de ouder(s) niet meer aan de orde is en dat het opgroeiperspectief van de minderjarige elders ligt. Dit standpunt van de GI wordt in de praktijk aangeduid als ‘perspectiefbesluit’. De bedoeling van de wetgever is dat de GI in dat geval overweegt om de rechter te verzoeken over te gaan tot beëindiging van het gezag. In de praktijk komt echter het voor dat niet om beëindiging van het gezag wordt verzocht en het besluit doorwerkt in de praktijk, onder meer doordat de hulpverlening niet meer gericht wordt op een terugkeer van de minderjarige naar de ouder(s). Hoewel het perspectiefbesluit duidelijkheid kan bieden, heeft het als zodanig geen wettelijke grondslag. De wet verbindt daaraan geen rechtsgevolgen en voorziet niet in een specifieke rechtsgang om het perspectiefbesluit ter beoordeling aan de rechter voor te leggen. Wel zijn er verschillende procedures waarin het opgroeiperspectief van de minderjarige een rol speelt. Zo kan uit het perspectiefbesluit een schriftelijke aanwijzing van de GI aan de ouders (art. 1:263 lid 1 BW) voortvloeien, welke schriftelijke aanwijzing door de ouders aan de kinderrechter kan worden voorgelegd om (deels) vervallen te laten verklaren (art. 1:264 BW). Ook kan het perspectiefbesluit ertoe leiden dat de omgang tussen de ouders en het kind wordt beperkt, een beslissing waartegen door de ouders kan worden opgekomen (zie art. 1:265f lid 2 BW en art. 1:265g lid 2 BW). Een verschil van mening tussen de ouder(s) en de GI over het opgroeiperspectief van de minderjarige zal ook aan de orde kunnen komen in het kader van een verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, omdat verlenging daarvan enkel toelaatbaar is indien er zicht is op terugkeer naar de ouder(s). Hetzelfde geldt in het geval van een verzoek tot opheffing van de ondertoezichtstelling (art. 1:261 lid 2 BW) of een verzoek tot beëindiging of bekorting van de duur van de uithuisplaatsing (art. 1:265d lid 4 BW). Ook in het kader van een verzoek tot gezagsbeëindiging zal de rechter zich een oordeel moeten vormen over het opgroeiperspectief van de minderjarige. Een perspectiefbesluit kan ook op andere wijze gevolgen hebben voor de uitvoering van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn als het opgroeiperspectief van de minderjarige leidt tot wijzigingen in de hulpverlening in die zin dat deze niet meer wordt gericht op een terugkeer van de minderjarige naar de ouder(s).

De Hoge Raad overweegt verder dat ingevolge artikel 1:262b BW geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen, en die niet vallen onder artikel 4.2.1 Jeugdwet, aan de kinderrechter kunnen worden voorgelegd (hierna ook: de geschillenregeling). Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de geschillenregeling bedoeld is voor het oplossen van problemen en het overbruggen van verschillen van mening tussen ouders, kinderen, pleegouders of

zorgaanbieders, opdat de uitvoering van de ondertoezichtstelling verbeterd kan worden. Als op grond van de geschillenregeling een geschil over de uitvoering van de ondertoezichtstelling aan de kinderrechter wordt voorgelegd, zal deze zich ook over het perspectiefbesluit een oordeel moeten vormen voor zover dat nodig is om op het geschil te kunnen beslissen. Volgens de Hoge Raad geven de tekst van artikel 1:262b BW en de toelichting daarbij onvoldoende grond voor de rechtsopvatting dat ook een perspectiefbesluit via de geschillenregeling zelfstandig aan de kinderrechter kan worden voorgelegd. Indien de wetgever het wenselijk acht dat het perspectiefbesluit als zodanig door de rechter kan worden getoetst, is het aan de wetgever om daarvoor binnen het stelsel van Boek 1 BW in een rechtsgang te voorzien.

Het middel faalt dus voor zover het uitgaat van de opvatting dat een perspectiefbesluit via de geschillenregeling kan worden voorgelegd. Het middel slaagt echter voor zover het klaagt over het oordeel van het hof dat een perspectiefbesluit slechts aan de orde kan komen bij de beoordeling door de rechtbank van een maatregel tot gezagsbeëindiging. Een perspectiefbesluit kan immers ook aan het rechterlijk oordeel worden onderworpen voor zover dat noodzakelijk is voor de beoordeling van andere beslissingen, maatregelen en verzoeken die (mede) voortvloeien uit of samenhangen met het perspectiefbesluit. Op grond daarvan wordt de beschikking van het hof vernietigd.

Conclusie

De beschikking van het hof wordt in het belang der wet vernietigd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1148

Zaaknummer: 23/00156

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wijziging gezamenlijk gezag naar eenhoofdig gezag. Vader is onherroepelijk veroordeeld voor mishandeling van de moeder en ernstige bedreiging van de moeder en de kinderen.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de vader zijn de ouders van twee minderjarige kinderen geboren in 2016 en 2018. De ouders zijn gescheiden en in de bestreden beschikking heeft de rechtbank, op verzoek van de moeder, het gezag van de vader beëindigd en de moeder alleen belast met het gezag over de kinderen.

De vader is in hoger beroep gekomen en zijn grieven zien op de wijze van oproepen van de vader door de rechtbank en op het gezag. De vader verzoekt het hof de bestreden beschikking te vernietigen en, opnieuw beschikkende, het verzoek van de moeder voor eenhoofdig gezag alsnog af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof is van oordeel dat de rechtbank de vader op juiste wijze heeft opgeroepen.

Op grond van artikel 1:253n BW kan de rechter het gezamenlijk gezag beëindigen en bepalen dat het gezag aan één ouder toekomt. Tussen de partijen is niet in geschil dat sprake is van een wijziging van omstandigheden die een hernieuwde beoordeling van het gezag rechtvaardigt. Om het gezag over een kind te kunnen uitoefenen, is het noodzakelijk dat de ouder op de hoogte is van het dagelijkse leven van het kind. Nu de vader de kinderen al sinds maart 2020 niet heeft gezien, en hij gedetineerd is, is dit bij hem al lange tijd niet (meer) het geval en is ook niet te verwachten dat hier binnen redelijke termijn verandering in komt. De vader is daarom niet in staat om beslissingen te nemen over belangrijke zaken in het leven van de kinderen. De vader is onherroepelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf, en aan hem is een tbs-maatregel opgelegd, onder andere wegens mishandeling van de moeder en zeer ernstige bedreiging van de moeder en de kinderen. Ook heeft de vader een meerjarig contactverbod, zodat het voor de vader feitelijk onmogelijk is om contact met de moeder op te nemen om relevante zaken over de kinderen te bespreken. Daarnaast lijkt de vader niet in te

zien welk effect zijn gedrag op de moeder en de kinderen heeft (gehad). De vastgestelde feiten en omstandigheden leiden ertoe dat het toewijzen van het gezag alleen aan de moeder in het belang van de kinderen is om te voorkomen dat zij klem of verloren raken en toewijzing bovendien ook anderszins in hun belang is.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de besteden beschikking en is net als de rechtbank van oordeel dat het gezag van de vader beëindigd moet worden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-07-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:6219

Zaaknummer: 200.324.010

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Binnen het geregistreerd partnerschap van de moeder en de man zijn twee kinderen geboren voor 2014. De kinderen zijn erkend door de man die in 2014 overlijdt. De rechtbank overweegt dat het hier gaat om vernietiging erkenning en niet om ontkenning vaderschap. De moeder kan als wettelijk vertegenwoordiger niet namens de kinderen een dergelijk verzoek doen. De bijzondere curator neemt het verzoek over.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de man zijn in 2010 een geregistreerd partnerschap aangegaan. Vervolgens zijn twee kinderen geboren en beiden zijn door de man direct na de geboorte erkend met toestemming van de moeder. In 2014 komt de man te overlijden. Uit een eerder huwelijk van de moeder met de broer van de man zijn vier kinderen geboren.

De moeder verzoekt in 2023 in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van de twee minderjarige kinderen tot ontkenning vaderschap dan wel vernietiging erkenning, met de benoeming van een bijzondere curator om beide minderjarige kinderen te vertegenwoordigen. De moeder stelt dat de man niet de biologische vader van de kinderen is, maar diens broer. Nu de man is overleden wil de moeder dat de juridische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de biologische werkelijkheid. Volgens haar willen de kinderen dit ook en wil de broer van de man de kinderen alsnog erkennen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt eerst of de moeder als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen het verzoek kan doen tot ontkenning vaderschap (art. 1:207 lid 1 onder b BW) of tot vernietiging van de erkenning (art. 1:205 lid 1 onder a BW). Hoewel de moeder op grond van artikel 1:245 lid 4 BW in beginsel namens de minderjarigen op kan treden in juridische procedures, is de moeder niet bevoegd om namens de minderjarigen een verzoek tot ontkenning vaderschap of tot vernietiging van de erkenning in te dienen. In artikel 1:212 BW is bepaald dat in zaken van afstamming het minderjarige kind, optredende als verzoeker of belanghebbende, wordt vertegenwoordigd door een bijzondere curator. In deze zaken kunnen

de belangen van het minderjarige kind immers strijdig zijn met de belangen van zijn wettelijk vertegenwoordigers. Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat een kind slechts mag worden vertegenwoordigd door een bijzondere curator, met uitsluiting van andere wettelijk vertegenwoordigers. Dit betekent dat alleen de bijzondere curator voor de minderjarige een verzoek inzake afstammingskwesties kan indienen. Dit leidt ertoe dat de moeder niet-ontvankelijk is.

Evenals de bijzondere curator, overweegt de rechtbank ten aanzien van het verzoek tot gegrondverklaring van de ontkenning van het vaderschap dat dit verzoek niet op de wet is gegrond. In 1998 werd het geregistreerd partnerschap, bedoeld als een gelijkwaardig alternatief voor het huwelijk, opgenomen in het BW. De afstamming van binnen het geregistreerd partnerschap geboren kinderen was niet geregeld. Voor het ontstaan van een familierechtelijke band tussen het tijdens het geregistreerd partnerschap uit de moeder geboren kind en de geregistreerd partner was dus een afzonderlijke erkenning nodig. Vanaf 1 april 2014 heeft het geregistreerd partnerschap voor wat betreft de afstamming van kinderen die in die relatie zijn geboren dezelfde gevolgen als het huwelijk. Door deze wetswijziging wordt de man die op het tijdstip van de geboorte van het kind met de moeder door een geregistreerd partnerschap is verbonden, evenals de man die op het tijdstip van de geboorte met de moeder is gehuwd, van rechtswege vader van het kind. De twee minderjarigen in deze zaak zijn geboren voor 2014. Bij hun geboorte was de man als geregistreerd partner van de moeder dus niet van rechtswege hun juridische vader, dat is hij pas geworden ter gelegenheid van de erkenning. Het vaderschap kan dus alleen door vernietiging van die erkenning teniet worden gedaan.

De bijzondere curator concludeert dat de kinderen er belang bij hebben dat de juridische werkelijkheid in overeenstemming kan worden gebracht met de gestelde biologische werkelijkheid. De bijzondere curator is bereid het verzoek tot vernietiging van de erkenning namens de kinderen over te nemen. Zij acht daartoe eerst DNA-onderzoek nodig. Gelet op het voorgaande houdt de rechtbank de zaak aan om de moeder in de gelegenheid te stellen door middel van rechtsgeldig DNA-onderzoek nader te onderbouwen dat de broer van de man de biologische vader van de kinderen is.

Conclusie

De rechtbank verklaart de moeder niet-ontvankelijk in haar verzoeken en houdt de zaak aan in afwachting van een DNA-onderzoek.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-07-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:7043

Zaaknummer: C/15/337042 / FA RK 23-835

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In het belang van alle betrokkenen stelt het hof een onafhankelijke mentor en bewindvoerder in voor de aan dementie lijdende en op een gesloten afdeling van een verzorgingshuis opgenomen moeder, ook al is het wettelijk uitgangspunt dat de voorkeur van betrokkene in beginsel wordt gevolgd. Het hof stoelt dit oordeel op de zeer ernstig verstoorde verstandhouding tussen de kinderen van de moeder. De benoeming van een onafhankelijke en professionele mentor en bewindvoerder kan ervoor zorgen dat de relatie tussen de kinderen minder onder druk staat en de kinderen zich kunnen richten op de moeder in plaats van op hun ruzie.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft drie kinderen, twee dochters en een zoon. De verstandhouding tussen de kinderen is al jaren behoorlijk verstoord. Er is sprake van ruzie en van wantrouwen over en weer. De moeder is in verband met dementie opgenomen op de gesloten afdeling van een verzorgingstehuis. Ze kan niet meer voor zichzelf zorgen en heeft een mentor en een bewindvoerder nodig. Het geschil gaat over de persoon van de mentor respectievelijk de bewindvoerder. De kantonrechter heeft dochter X tot mentor en een professionele bewindvoerder tot bewindvoerder benoemd.

Zoon Y is het niet eens met de benoeming van X tot mentor en wil een onafhankelijke mentor en X is het niet eens met de benoeming van de professionele bewindvoerder tot bewindvoerder en wil graag zelf de financiële zaken voor haar moeder regelen. Uit multidisciplinair overleg in het verzorgingstehuis is gebleken dat de ruzie en onrust tussen de kinderen een negatief effect hebben op de aandoening van de moeder. In het belang van de moeder en de kinderen zou dan ook zijn het instellen van een onafhankelijke mentor en bewindvoerder.

In hoger beroep geeft Y aan niet door X te zijn geïnformeerd over de moeder en geen inspraak meer te hebben in de behandeling en begeleiding. Daarom wil hij dat een onafhankelijke

mentor wordt aangewezen en de huidige bewindvoerder aanblijft. Hij wordt hierin gesteund door de andere dochter die belanghebbende is in dit geschil. Ook zij wil dat de onafhankelijke bewindvoerder aanblijft omdat ze geen vertrouwen heeft in X en ook zij wil om genoemde redenen een onafhankelijke mentor. X geeft aan dat ze al jaren voor haar moeder zorgt, dat ze het eerste aanspreekpunt voor het verzorgingstehuis is en zeker vier keer per week daar langsgaat, dat ze inderdaad ruzie heeft met haar broer en zus, maar dat ze de beste bedoelingen met de moeder heeft, dat de moeder slechts een klein spaartegoed heeft en dat geen buffer overblijft als hieruit een professionele bewindvoerder moet worden betaald. Voorts verwijst ze naar de wet waarin uitdrukkelijk is bepaald dat de rechter bij de benoeming van de bewindvoerder de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende volgt. In eerste aanleg heeft de kantonrechter niet genoemd dat er gegronde redenen tegen haar benoeming zouden bestaan en volgens X is haar moeder nog niet zo dement dat ze niet in staat zou om aan te geven wie ze als bewindvoerder wil.

Grieven

Y verzoekt de beschikking van de kantonrechter te vernietigen en over te gaan tot benoeming van een onafhankelijke mentor. X verzoekt om de beschikking van de kantonrechter inzake instelling van het bewind wegens strijd met de wet te vernietigen en haar tot bewindvoerder te benoemen.

Beoordeling en motivering

Het hof heeft vanwege pragmatische redenen de twee zaken tegelijkertijd behandeld; de partijen hadden hier geen bezwaar tegen. Het hof oordeelt als volgt. Gelet op artikel 1:452 BW (mentorschap) en artikel 1:435 BW (bewind) vergewist de rechter zich van de bereidheid en vormt zich een oordeel over de geschiktheid van de te benoemen persoon. Daarbij volgt de rechter de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende/belanghebbende, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten. Als eerste komt de echtgenoot/partner in aanmerking, daarna een van de ouders, kinderen, broers of zusters. Het hof is van oordeel dat de moeder door de voortschrijdende dementie niet (langer) in staat is om haar wil te bepalen en hecht daarom slechts beperkte waarde aan de uitlatingen van de moeder over het mentorschap en het bewind. Volgens het hof zorgt de ernstig verstoorde verstandhouding van de kinderen voor veel onrust bij de moeder en dat pakt negatief voor haar uit. Het is dan ook in het belang van de moeder dat er rust komt en hier kan een onafhankelijke, professionele mentor aan bijdragen. Het hof hoopt dat met de benoeming van een onafhankelijke persoon de relatie tussen de kinderen minder onder druk staat en de kinderen zich op de belangen van hun moeder kunnen richten in plaats van de onderlinge strijd. In het belang van de moeder acht het hof ook dat een onafhankelijke mentor de belangen van de moeder objectief kan

behartigen, dat hij kan waarborgen dat de drie kinderen toegang hebben tot de informatie over begeleiding en behandeling en ten slotte ook dat tegemoet wordt gekomen aan de wens van de bewindvoerder om niet langer midden in de strijd tussen de kinderen te staan. Ook dat is in het belang van de moeder.

Conclusie

Het hof benoemt een onafhankelijke, professionele bewindvoerder en bekrachtigt de beschikking van de kantonrechter wat betreft het bewind.

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter wat betreft het mentorschap en benoemt een opvolgend mentor tot mentor.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:2734

Zaaknummer: 200.320.152_01 en 200.323.616_01

Wetsartikelen: